

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XIII. De Rhodone & de Marcionitarum dissensione ab eo commemorata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ Ρόδων καὶ ἧς ἐμπρομάουσαν κατὰ Μαρκίωνα διαφωσίαι.

CAPUT XIII.

De Rhodone & Marcionitarum diffensione ab eodem commemorata.

Huc referat Niceph. c. 29. l. 4.

ΕΝ τῷ τετῷ καὶ Ρόδων γῆρ' τῶν διὰ Ἀσίας
 μαθητῆδ' αἰσ' Ἰππ' Ῥώμης ὡς αὐτὸς ἰσορεῖ
 Ταπανὸν ἐκ τῆς προόδου ἐγνωμεν, διαφο-
 ρασι τῶν βιβλίων, καὶ τῶν λοιπῶν καὶ
 πρὸς τὴν Μαρκίωνα ἀποστασίαν αἴρεσιν
 ἢ καὶ εἰς διαφορὰς γνώμας κατ' αὐτὸν δια-
 εῖσαν ἰσορεῖ τὰς τῶν διασάσειν ἐμπροπι-
 κότητας ἀναγράφων, ἐπ' ἀκριβῆς τετὰς παρ'
 ἑκάστῳ τετῶν Ἰππινενομηδίας διελέγχων
 ὑποδολογίας, ἀκεε δ' οὐ καὶ αὐτὰ ταῦτα
 γράφοντ'. διὰ τῆτο καὶ παρ' ἑαυτοῖς ἀ-
 σύμφωνοι γεγονάσιν. ἀσυστάτ' γνώμης ἀν-
 ὑποκειμένη διὰ τῆς τούτων ἀγέλης Ἀπελ-
 λῆς μὲν ὁ τῆ πολιτεία σεμνωμένη καὶ τῆ
 γῆρα, μίαν δὲχλὴν ὁμολογεῖ. τὰς δ' ἀπο-
 φησίας, Ἰξ ἀνικεμηδία λέγει πνεύματ'.
 πειθόμεντ' ἀποφθίμασι παρθένος δαιμο-
 νώσης ὄνομα Φιλεμένης. ἕτεροι δ' καθὼς καὶ
 αὐτὸς ὁ ναύτης Μαρκίων, δύο δεχάσ' εἰσηγῆ-
 ται ἀφ' ὧν εἰσι πότιτός τε καὶ Βασιλικός. καὶ
 ἕτοι μὲν κατακολυθῆσαντες τὰ Ποιικῶν λυκά,
 καὶ μὴ εὐερίσκοντες τῶν διαίρεσιν τῆς πρῶ-
 μάτων ὡς εἰδὲ ἐκείντ', Ἰππ' τῶν εὐχέρειαν
 ἐπράποντ'. καὶ δύο δεχάσ' ἀπεφῆναντο Ἰ-
 λῶς καὶ ἀναποδέεικτος. ἄλλοι δ' ἄλλω ἀπ'
 αὐτῶν Ἰππ' τὸ χεῖρον Ἰξοκείλανες, εἰ μόνον
 δύο, ἀλλὰ καὶ τρεῖς ὑποπίθειναι φύσεις. ὧν
 εἰς δὲχληγὸς καὶ ἀποστάτης Σιώνερος, κα-
 θὼς οἱ τὸ διδασκάλιον αὐτῶ ἀποβαλλόμε-
 νοι λέγουσι. γράφει δ' ὁ αὐτὸς ὡς καὶ εἰς λό-
 γος ἐληλυθὸι τὰ Ἀπελλῆ, Φάσκων ἕτως ὁ
 γ' ἕρων Ἀπελλῆς συμμίζας ἡμῖν, πολλὰ
 μὲν καθὼς λέγων ἠλέγχθη ὅθεν καὶ ἔφασκε
 μὴ δὲν ὄλως Ἰξετὰζεν τὸν λόγον, ἀλλ' ἕκα-
 στον ὡς πεπίσθηκε διαμείνειν. καθῆσεαδ' ἡ τὰς
 Ἰππ' τὸν ἐσαυρωμένον ἠλπιότας ἀπεφάνε-
 τ'. μόνον εἰάν ἐν ἐργοῖς ἀγαθοῖς εὐερίσκονται.
 τὸ δ' ἅπαντων ἀσαφῆσατον ἐδογμαπίζετο αὐ-
 τῶ πᾶγμα, καθὼς ἀπορρηκόμεν, τὸ πε-
 εἰ τῶ Θεῶ. ἔλεγε γ' μίαν δὲχλὴν, καθὼς
 καὶ ὁ ἡμέτερο λόγ'. εἶτα ἀπορθεῖς αὐτῶ
 πᾶσαν τῶν δόξαν, Ἰππ' φέρει Φάσκων. λέ-
 γοντ' δὲ μου πρὸς αὐτὸν, πόθεν ἢ διόδει-

Per idem tempus Rhodon oriundus
 ex Asia, & in urbe Roma, ut ipse
 scribit, à Tatiano illo cujus supra me-
 minimus eruditus, varios conscripsit
 libros, & cum reliquis adversus Mar-
 cionis hæresim decertavit. Quam qui-
 dem sua ætate in diversas scissam esse
 sententias narrat, auctores illius dif-
 fensionis in libris suis referens, & men-
 dacia à singulis eorum excogitata dili-
 genter coarguens. Audi ergo, si pla-
 cet, cum ita scribentem: propterea, in-
 quit, inter se ipsi dissentiunt, quippe
 qui ejusmodi doctrinam tuentur quæ
 omnino stare non potest. Nam ex illo-
 rum grege Apelles quidem sanctioris
 vitæ cultum & senectutem præ se fe-
 rens, unum fatetur esse principium:
 prophetarum autem oracula ex adver-
 sario spiritu profecta esse dicit, virginis
 cujusdam Dæmoniacæ nomine philu-
 menæ responsis inductus. Alii verò per-
 inde ac Marcion ipse, duo inducunt
 principia, inter quos est potitus & Ba-
 silicus. Hi ergo ponticum illum lupum
 secuti, cum divisionem rerum æque ac
 ille reperire non possent, ad temerita-
 tem deflexerunt, & duo rerum princi-
 pia nudè & absque ulla demonstratione
 pronuntiarunt. Alii rursus ab his tan-
 quam tempestate in pejus abrepti, non
 duas solùm, sed tres naturas posuerunt:
 quorum, ut disciplinæ illius sectatores
 memorant, princeps & antesignanus
 fuit Syncros. Idem Rhodon se cum A-
 pelle collocutum esse scribit his verbis:
 Senex enim Apelles, inquit, in ito no-
 biscum colloquio, multa quidem per-
 peram dicere convictus est. Quam-
 obrem etiam assererat non esse omni-
 nõ examinandam fidem; sed unum-
 quemque in eo quod semel imbibisset,
 perstare oportere. Quippe eos qui in
 crucifixo ipem suam collocaissent, ser-
 vandos esse affirmabat, dummodo in
 bonis operibus deprehenderentur.
 Rem verò omnium obscurissimam esse
 statuebat, ut diximus, quæstionem de
 Deo. Unum siquidem principium esse
 dicebat sicut & nostra religio docet. U-
 niversâ deinde ejus doctrinâ in medium
 prolatâ, hæc subjungit: Cum verò ipsi
 dicerem: Unde hæc tibi demonstratio,
 aut qua ratione affirmare potes unum

Z

esse principium? Dic nobis si placet? Tum ille respondit: Prophetias eò quod nihil omninò veri dicant, seipfas refellere. Sunt enim, ajebat, dissonantes & falsæ ac sibimetipsis contrariæ. Porro quæ ratione unicum esset principium, se quidem nescire profitebatur; sed tamen moveri atque impelli ut ita sentiret. Post hæc cum eum jurejurando adegissem, ut ex animi sui sententia loqueretur: juravit se verum dicere, nec se omninò scire qua ratione unus esset ingenitus Deus, se tamen ita credere. His auditis ego hominem deridens reprehendi, qui cum se Doctorem profiteretur, doctrinam suam rationibus confirmare non posset. Ceterum in eodem libro quem Callistioni nuncupavit, Romæ à Tatiano se eruditum esse testatur. Refert etiam à Tatiano elucubratum esse Questionum librum: in quo cum Tatianus obscuros se expositurum esse promississet, ipse Rhodon solutiones Questionum Tatiani peculiari opere editurum se esse profiteretur. Exstant etiam ejusdem in Hexæmeron Commentarii. Ille porro quem diximus Apelles, plurima adversus legem Mosâicam impiè est locutus; multisque libris maledicentissimis oracula divina infectatus est, dum ea confutare, & ut quidem sibi videbatur, penitus evertere, ingenti studio molitur. Verum de his hæc tenet.

Αξίς αὐτῆ σοι, ἢ πῶς δὴ ἰσχυροῦς λέγειν μίαν θεοῦ τὴν φροῦσον ἡμῶν. ἔφη, τὰς μὲν Προφητείας αὐτὰς ἐλέγχειν, διὰ τὸ μηδὲν ὅλως ἀληθῆς εἰρηκέναι. ἀσύμφωνοι γὰρ ὑπάρχουσιν, ὡς δὲ εἶς, καὶ ἑαυταῖς ἀντικείμενα. τὸ δὲ πῶς ἐστὶ μὴ δόξῃ, μὴ γνώσκων ἐλεγεῖν, ἔγω δὲ κινεῖσθαι μόνον. εἴτ' ἐπομοσαμένε με τάληθες εἰπὼν, ὡμνεῖν ἀληθεύων λέγειν, μὴ ἐπίσαθ' πᾶς ἐστὶν ἀγνήνη. Θεὸς, τὲτο δὲ πιστεύειν. ἐγὼ γελᾶσας, κατέγραψον αὐτῶν. διότι διδάσκοντες εἶναι λέγον, ὅτι ἡδεῖ τὸ διδασκόμενον ὑπὸ αὐτῶν κρατύνειν. ἐν τῷ ἀπὸ δὲ συγγράμματι Καλλιστίωνι προσφωνῶν, ὁ αὐτὸς μεμαθημένος δαι ἐπὶ Ρώμης Τατιανῶ ἑαυτὸν ὁμολογήσῃ φησὶ δὲ καὶ ἐσαυδάσθαι τῷ Τατιανῶ προσημαμάτων βιβλίον δι' ὧν τὸ ἀσαφὲς καὶ ἐπισηκρυμμένοι τῶν θεῶν γραφῶν ἀσάφιστα ὑποχόμενος ἔσται Τατιανῶ, αὐτὸς ὁ Ρόδων ἐν ἰδίῳ συγγράμματι τὰς τῶν ἐκείνου προσημαμάτων ἐπιλύσεις ἐκθήσασθαι ἐπαγγέλλεται φέρεται δὲ αὐτῶ καὶ εἰς τὴν ἐξαήμερον ὑπομνημα. ὁ γέτο Α' πελλῆς ὁδοῖ, μυρία καὶ τὰ Μωυσέως ἠσέησε νόμῃ. διὰ πλείονων συγγραμμάτων τὰς θεῖας βλασφημίας ἠγάγας, εἰς ἐλεγχόν τε ὡς γε δὴ ἐδόκει καὶ ἀνατηπὴν αὐτῶν, ἔμικρὰν πεποποιημένῃ ἀποδοῖν ταῦτα μὲν οὖν ὡς τῶν.

CAPUT XIV.

De falsis Prophetis Cataphrygarum.

Huc refer Niceph. c. 20. l. 4.

Ceterum hostis ecclesie Dei, qui semper virtuti infestus est & malis delectatur, nec ullam unquam insidiam hominibus speciem atque occasionem prætermittit, peregrinas quasdam hæreses adversus ecclesiam pullulare iterum fecit. Quorum sectatores alii quidem venenatorum anguium instar per Asiam Phrygiamque repserunt. Qui & Montanum Paracletum, duasque ejus comites Priscillam & Maximillam Montani Prophetissas esse jactabant.

CAPUT XV.

De Blasphemate quod factum est Roma.

Lii vero in urbe Roma viguerunt, quorum dux fuit Florinus quidam presbyterii in ecclesia gradu dejectus; & blasphemate simili errore implicatus, qui qui-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄.

Περὶ τῶν κατὰ Φρύγας ψευδοπροφητῶν.

Μισοκαλὸς γὰρ μὴν ἐς τὰ μάλα καὶ φιλοπόνητος ὢν ὁ τῆς ἐκκλησίας ἔσθαι πολέμιος, μηδένα τε μηδαμῶς τῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπιβελῆς διπολιτῶν τρέπον, αἰρήσεις ξένας αὐτῶ ἐπιφύσας καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐνήργησεν ὧν οἱ μὲν ἰοδόλων δίκην ἐρπετῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ Φρυγίας εἶπον. τὸν μὲν Παράκλητον Μοντανόν, τὰς δὲ ἔξ αὐτῶ γυναῖκας Πρίσκιλλαν καὶ Μαξιμίλλαν, ὡς ἀντὶ Μοντανῶ Προφήτιδας γενομένας ἀνυχεῖντες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄.

Περὶ τῶν κατὰ Βλασφῶν ἐπὶ Ρώμης γενομένων σχισμάτων.

Οἱ δὲ ἐπὶ Ρώμης ἠκμαζόν, ὧν ἠγείτο Φλωρίνος, πρεσβυτέρειός τῆς ἐκκλησίας διποπεσῶν Βλάσος τε σὺν τῷ τῶν ἄλλων.